

Caroline Ravestein: 'Er staat een vrouw voor de spiegel' Uitgeverij Boekscout, Soest 2012. ISBN: 9789462063440 (Borstkanker/ED/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Egodocument van 60 pagina's waarin Caroline Ravestein schrijft over de behandeling en ervaringen van haar en haar gezin, gedurende de periode dat bij haar borstkanker in beide borsten werd ontdekt en zij daarvoor behandeld werd. Een helder verslag over wat iemand en haar omgeving kan overkomen wanneer borstkanker is geconstateerd. De cover van het boekje is gemaakt door Marjon de Jong en de redactie is uitgevoerd door Katja Kuper.

Over de schrijver: Caroline Ravestein (1962) is mediator en geeft les op een basisschool. Ze woont met haar man in Driebergen. Caroline Ravestein is getrouwd en moeder van drie (grote) zonen, die niet meer thuis wonen. Zij kwam gedurende haar ziekteproces op het idee om voor de begeleiding van borstkankerpatiënten het project Professional Buddy te starten. Zie ook: http://www.professionalbuddy.nl/Professional_Buddy/Welkom.html Op deze site staat meer informatie en een blog waar je je op kunt abonneren.

Caroline: 'Tijdens mijn ziekteproces ben ik begonnen veel van mijn ervaringen op te schrijven. Dit ter verwerking, maar vooral ook voor mijn man en kinderen. Om hen te laten begrijpen hoe ik alles heb ervaren en verwerkt.'

Korte Beschrijving: Caroline Ravestein beschrijft in dit boek hoe bij haar in 2009 dubbelzijdig borstkanker werd geconstateerd. Aanvankelijk dacht een vervanger van haar huisarts dat het wel mee zou vallen en wilde niet doorverwijzen, maar Caroline stond er op, dat dat wel zou gebeuren. Ze blijkt borstkanker te hebben en wel aan twee kanten.

Caroline beschrijft haar gang door de zorgsector, ze wordt geopereerd, krijgt chemo's en bestraling. Ze licht toe hoe dat ging, welke beslissingen ze moest nemen en hoe ze begeleid en behandeld werd. Ook vertelt ze hoe haar gezin, vrienden en omgeving reageerden; hoe moeilijk het voor hen soms was en hoe hartverwarmend en nodig allerlei hulp was die zij kregen, ook als gezin.

Daarnaast schrijft ze over tekortkomingen binnen de hulpverlening, en onbegrip, Over opmerkingen vanuit de omgeving waardoor ze van streek raakt, waar ze mee probeert om te gaan, zoals de opmerking van de persoon die haar zei dat ze niemand kende die er zoveel last van had als zij. Het maakte dat ze zich actief is gaan inzetten voor betere begeleiding van vrouwen met borstkanker.

Wat viel op: Veel ervaringen, gevoelens en emoties die Caroline aantipt, zullen meer vrouwen met borstkanker herkennen wanneer ze binnen de gezondheidszorg behandeld worden. Ze gaat er niet heel erg uitgebreid op in, maar benoemd ze wel. Dat zal veel vrouwen kunnen steunen. Opvallend is ook dat Caroline soms niet de begeleiding kreeg die zij nodig had (bijvoorbeeld op pagina 19, zie citaten). Het maakte dat ze kwam tot de oprichting van het project Professional Buddy.

Citaten: Pag.19: De zaalarts komt langs. 'Zo mevrouw, u mag naar huis.' 'Nee', zeg ik, 'dat gaat nog niet, ik voel me naar en koortsig.' Hij kijkt me aan. Ziet dan pas dat er een vrouw in het bed ligt. 'Hoe is het met de wond?' 'Welke bedoelt u, ik heb er vier.' 'hum, bent u aan twee kanten geopereerd? Uh, ach, dan blijft u toch gewoon nog een

dagje. Dag mevrouw.’ ‘Ik wil graag een pijnstillende dokter, oh, u bent al weg...’
Ik blijf, maar ben vergeten door het personeel, zie niemand tot ik om 20.30 uur met moeite mijn bed uitga om drinken en pijnstillers te zoeken. Waarom bel ik niet? Geen idee...’

Pag.23: ‘Wat ik zie is ronduit naar. Weliswaar zie je de wond niet, alles is ingepakt en plat. Een borst en een plat stuk. Wat vreselijk lelijk. Ik barst voor de verandering weer eens in huilen uit.’

Pag.34: ‘Ik sluit mijn ogen, dit wil ik niet zien. De tondeuse gaat over mijn hoofd. (...) De handen van de mevrouw vangen de haren bij mijn voorhoofd op. ‘Ik ga zo mijn hand weghalen’, waarschuwt ze. (...) Ik zal toch eens mijn ogen weer open moeten doen. Ik durf niet. Dan voel ik de hand van Hans op mijn kale bol. Hij aait me. ‘Je hebt een mooie schedel’ zegt hij, ‘net als Paul’, onze middelste zoon. ‘Je bent mooi.’

Pag.37: ‘Bij de laatste twee kuren herstel ik zo langzaam dat ik de top van de ellende in het tweede weekend heb. Dan voelt het alsof het leven uit je wegsijpelt. Alles doet pijn, het is te vermoeiend om rond te lopen. Ik lig veel in bed, beweeg niet en houd mezelf voor dat je niet doodgaat aan chemo. Maar zo voelt het wel.
Voor mijn gezin is dit erg moeilijk, ik probeer me zo goed mogelijk te houden, maar het houdt niet over.’

Pag.39: ‘We krijgen veel steun uit de omgeving. Velen zijn erg aardig, hulpvaardig en begrijpend. Ik voel me omringd door warmte en aandacht. En o, wat heb je dat nodig!’